

Súd: Správny súd v Bratislave
Spisová značka: BA-6S/242/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1020201568
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 12. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ina Šingliarová
ECLI: ECLI:SK:SpSBA:2025:1020201568.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Správny súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Iny Šingliarovej a členov senátu doc. JUDr. Mateja Horvata, PhD., a JUDr. Petry Šuttovej, LL.M., v právnej veci žalobcu: Združenie domových samospráv, o. z., so sídlom Rovniankova 1667/14, 851 02 Bratislava, IČO: 31 820 174, zastúpený: Tkáč & Partners, s. r. o., advokátske spoločensvo so sídlom Hrnčiarska 29, 040 01 Košice, IČO: 53 929 691, proti žalovanému: Regionálny úrad pre územné plánovanie a výstavbu Bratislava, so sídlom Tomášikova 12735/64, 831 04 Bratislava, (predtým: Okresný úrad Bratislava), za účasti ďalšieho účastníka konania: South City E, s. r. o., so sídlom Poštová 3, 811 06 Bratislava, IČO: 51 914 344, v konaní o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. OU-BA-OVBP2-2020/111947/KVJ zo dňa 09. septembra 2020, takto

rozhodol:

- I. Správny súd v Bratislave žalobu **z a m i e t a**.
II. Žalovanému a ďalšiemu účastníkovi konania právo na náhradu trov konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

I.
Priebeh administratívneho konania

1. Mestská časť Bratislava-Petržalka ako stavebný úrad I. stupňa príslušný podľa § 117 ods. 1 zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný zákon“) v spojení s § 7b zákona č. 377/1990 Zb. o hlavnom meste Slovenskej republiky Bratislave v znení neskorších predpisov (ďalej len „stavebný úrad“) vydala dňa 10.08.2020 rozhodnutie č. 6610/2020/10-UKSP/Mu-24 (ďalej len „prvostupňové rozhodnutie“). Stavebný úrad prvostupňovým rozhodnutím podľa § 46 a § 47 v spojení s § 14 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“) nepriznal žalobcovi postavenie účastníka konania vo veci územného konania pre umiestnenie stavby „A. B. C., D.“ na pozemkoch registra „E.“ F. G. XXXX/X, XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/X v katastrálnom území F. a inžinierske siete aj na pozemkoch registra „E.“ parc. č. XXXX/X, XXXX/XX, XXXX/XXX, XXXX/X, XXXX/XX H. XXXX/XX v katastrálnom území F., ktorej navrhovateľom je spoločnosť South City E, s. r. o. (ďalší účastník správneho súdneho konania, pozn. správneho súdu).

2. Vydaniu prvostupňového rozhodnutia predchádzalo doručenie vyjadrenia žalobcu stavebnému úradu (ďalej len „podanie zo dňa 20.07.2020“), v ktorom žalobca tvrdil, že je účastníkom predmetného územného konania, a to podľa § 37 ods. 3 stavebného zákona. Zároveň si uplatnil práva ako dotknutá verejnosť a požiadavky, ktoré žiadal v územnom konaní overiť na účely splnenia záujmov ochrany životného prostredia. Stavebný úrad mal s poukazom na § 34 stavebného zákona za to, že žalobca nie je účastníkom prebiehajúceho územného konania, a preto listom č. 6610/2020/10 UKSP/Mu2 zo

dňa 22.07.2020 oznámil žalobcovi začatie konania o jeho vylúčení z predmetného územného konania, v ktorom mu stanovil lehotu na uplatnenie námietok a pripomienok, a poučil ho o možnosti vyjadriť sa k podkladom, prípadne navrhnúť ich doplnenie. V stanovenej lehote žalobca nereagoval, v konaní o vylúčení neuplatnil žiadne námietky, nepreukázal vlastnícke ani iné právo k stavbou dotknutým pozemkom ani k susedným pozemkom, neuviedol ani žiaden osobitný predpis, na základe ktorého by mal byť účastníkom územného konania a ani nenahliadol do podkladov rozhodnutia.

3. V odôvodnení prvostupňového rozhodnutia dospel stavebný úrad k záveru, že požiadavka žalobcu na zaradenie medzi účastníkov územného konania nie je opodstatnená ani oprávnená. Poukazujúc na § 34 a § 37 ods. 3 stavebného zákona v spojení s § 14 ods. 1 Správneho poriadku stavebný úrad argumentoval tým, že žalobca nemá vlastnícke právo k dotknutým a ani susedným pozemkom a stavbám, pričom „iné právo“, ktoré by žalobcovi zakladalo postavenie účastníka konania nebolo preukázané. Citujúc § 24 ods. 2 zákona č. 24/2006 Z. z. o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon EIA“) stavebný úrad podotkol, že pre predmetnú stavbu sa uskutočnilo zisťovacie konanie o zmene navrhovanej činnosti, pričom bolo vydané rozhodnutie č. 159/2018-1.7/dj-R zo dňa 01.02.2018 o tom, že navrhovaná činnosť sa nebude posudzovať podľa zákona EIA. V konaní o povolení zmeny navrhovanej činnosti žalobca neuplatnil svoje právo podať písomné stanovisko alebo uplatniť svoje pripomienky, prípadne podať odvolanie, a tým nevyužil možnosť stať sa účastníkom o povolení zmeny navrhovanej činnosti. Tým sa podľa úvahy stavebného úradu pripravil o postavenie účastníka územného konania, ktorému toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu.

4. Na odvolanie žalobcu žalovaný rozhodnutím č. OU-BA-OVBP2-2020/111947/KVJ zo dňa 09.09.2020 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“ alebo „rozhodnutie žalovaného“) prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu potvrdil. Žalovaný mal za to, že prvostupňové rozhodnutie je dostatočne a relevantným spôsobom odôvodnené a vydané na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a správnej právnej úvahy. Stotožňujúc sa so závermi stavebného úradu žalovaný označil postup stavebného úradu za súladný s príslušnými ustanoveniami Správneho poriadku a stavebného zákona. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia žalovaný konštatoval, že v danom prípade nie je splnený ani jeden zo zákonných dôvodov, ktorý by žalobca spĺňal pre priznanie postavenia účastníka konania v predmetnom územnom konaní. Argumentoval tým, že žalobca nespĺňa kritérium pre priznanie postavenia účastníka konania podľa § 34 ods. 1 stavebného zákona, t. j. účastníkom územného konania je ten, komu toto postavenie vyplýva z osobitných predpisov, pretože umiestňovaná stavba bola síce posudzovaná podľa zákona EIA, ale výsledkom bolo rozhodnutie, že stavba sa nebude posudzovať podľa zákona EIA, avšak žalobca v predmetnom územnom konaní nemal postavenie účastníka konania. Žalovaný mal tiež za to, že žalobca nespĺňa podmienky pre priznanie postavenia účastníka konania ani podľa § 34 ods. 2 stavebného zákona, pretože nijakým spôsobom v konaní nepreukázal, že by jeho vlastnícke alebo iné práva k dotknutým ako i susedným pozemkom a stavbám mohli byť rozhodnutím priamo dotknuté.

II. Žaloba

5. Včas podanou správnu žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného v spojení s prvostupňovým rozhodnutím stavebného úradu, ich zrušenia a vrátenia veci stavebnému úradu na ďalšie konanie, a to z dôvodov podľa § 191 ods. 1 písm. c), d), f) a g) zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „SSP“).

6. Namietajúc porušenie ustanovení hmotného práva žalobca úvodom správnej žaloby poukázal na viaceré ustanovenia Ústavy SR a Charty základných práv EÚ. Namietal, že v danom prípade je zjavne jediným hlavným záujmom konajúceho úradu legitimovať v rozpore s viacerými právnymi predpismi realizáciu stavby v prospech navrhovateľa, a to aj napriek tomu, že neboli overené vplyvy na životné prostredie. Žalovaný volil procesný postup, ktorý zásadne nevedol a ani nemohol viesť k naplneniu práv verejnosti, a tým pádom konal v rozpore s § 3 ods. 4 a § 3 ods. 2 Správneho poriadku, s následkom porušenia hmotných práv žalobcu, ako aj verejných záujmov životného prostredia.

7. Pokiaľ ide o argumentáciu z hľadiska porušenia procesného práva, žalobca namietal, že správne orgány mali vychádzať z osobitnej právnej úpravy podľa § 140c ods. 8 až ods. 10 stavebného zákona,

ktorá je zároveň osobitnou úpravou aj k § 59. V danom prípade preto nie je ani relevantné, či žalobca bol účastníkom konania o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ale podstatnou okolnosťou je, že obsahom odvolania boli námietky nesúlady vydaného povolenia s obsahom rozhodnutia podľa osobitného predpisu. Podľa názoru žalobcu pritom predmetná stavba podliehala posudzovaniu vplyvov na životné prostredie. Správne orgány sa relevantným spôsobom nevysporiadali s námietkou, že k predmetnej stavbe prebehlo zisťovacie konanie podľa osobitného predpisu a toto svoje tvrdenie nepodložili žiadnymi relevantnými dôkazmi, a preto ide o svojvôľu správneho orgánu, pretože žalobcovi prináleží právo byť účastníkom konania podľa § 24 a nasl. zákona EIA. Podporne žalobca poukázal i na zásadu širšieho chápania pojmu „účastník správneho konania“, vychádzajúc aj z výkladu § 14 Správneho poriadku, a to poukazujúc na nálezy Ústavného súdu SR, Odporúčania Výboru ministrov Rady Európy, § 19 zákona o životnom prostredí, ako aj na rozsudok NS SR sp. zn. 5Sžp/41/2009 a Aarhurský dohovor. Tvrdil, že je potrebné ho považovať za účastníka správneho konania a ďalej s ním v konaní ako s účastníkom konať.

8. Následne žalobca podrobne rozoberal cieľ svojej činnosti s tým, že správne orgány nesprávne a nedôsledne aplikujú právne predpisy predovšetkým na úseku účasti verejnosti a záujmov životného prostredia a odopierajú tak práva žalobcu. Zdôrazňoval, že správny orgán je povinný skúmať okruh účastníkov konania v priebehu celého konania. Podaním odvolania žalobcovi z § 140c ods. 8 a 10 stavebného zákona vyplýva postavenie účastníka konania, a to aj v spojení s § 14 ods. 2 Správneho poriadku. Správnym orgánom vytkol, že pri vydaní napadnutého opatrenia túto skutočnosť dostatočne neskúmali. Argumentoval tým, že o (ne)priznaní procesného postavenia účastníka konania je potrebné s poukazom na § 14 Správneho poriadku vydať samostatné procesné rozhodnutie v súlade s § 46 Správneho poriadku. Podľa žalobcu bol žalovaný povinný skontrolovať plnenie verejných záujmov. Keďže žalobcovi bolo postavenie účastníka konania odopreté, nevie to dokázať.

9. V ďalšej časti žaloby žalobca poukazoval na povinnosti stavebného úradu v rámci územného konania, pričom uviedol, že povinnosťou stavebníka bolo podľa § 16 ods. 10 vodného zákona požiadať o vydanie rozhodnutia podľa § 16a vodného zákona a na základe posudku mal žalovaný následne rozhodnúť podľa § 16a vodného zákona. V tomto bode žalobca poukázal i na § 38a stavebného zákona, z ktorého v kombinácii s § 16a ods. 23 vodného zákona vyplýva, že stavebný úrad si mal zabezpečiť toto rozhodnutie a od tejto zákonnej povinnosti ho v dôsledku čl. 2 ods. 2 Ústavy SR nemohol oslobodiť ani názor dotknutého orgánu. Žalobca zdôrazňoval, že povinnosť dôsledne vyžadovať zákonnosť a chrániť záujmy spoločnosti stavebnému úradu vyplýva aj z § 3 ods. 1 Správneho poriadku. Na účely splnenia § 16a vodného zákona je dotknutým orgánom okresný úrad v sídle kraja, avšak na účely ostatných záujmov štátnej vodnej správy je to „obyčajný“ okresný úrad, a preto stavebný úrad od štátnej vodnej správy potrebuje dve záverečné stanoviská podľa § 140b stavebného zákona. Žalobca mal za to, že stavebný úrad postupoval v rozpore s § 16a ods. 23 vodného zákona, kedy nerešpektoval zákonný zákaz vydať povolenie bez primárneho posúdenia vplyvov na vody. V tejto súvislosti žalobca poukázal i na § 3 ods. 5, § 47 ods. 3, § 3 ods. 4 a § 4 ods. 2 Správneho poriadku. Postup správneho orgánu v predmetnej veci označil za priamo rozporný s čl. 3 ods. 2 Aarhurského dohovoru. Žalobca zastával názor, že mu bolo upreté procesné právo ako účastníkovi konania a s ním úzko súvisiace právo na priaznivé životné prostredie podľa čl. 44 Ústavy SR a právo na spravodlivý proces. Dôvody prvostupňového rozhodnutia považoval žalobca za neprimerane všeobecné. V závere správnej žaloby žalobca namietal, že (i) napadnuté rozhodnutia sú nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť alebo nedostatok dôvodov, (ii) skutkový stav, ktorý vzal orgán verejnej správy za základ napádaného rozhodnutia je v rozpore s administratívnymi spismi alebo v nich nemá oporu a (iii) v konaní došlo k podstatnému porušeniu ustanovení o konaní pred orgánom verejnej správy, ktoré mohlo mať za následok vydanie nezákonného rozhodnutia alebo opatrenia vo veci samej. Žalobca tvrdil, že správne orgány sa s jeho argumentmi nijakým spôsobom nevysporiadali, a preto sú ich rozhodnutia nesprávne a nepreskúmateľné, pričom žalovaný sa nevysporiadal ani s vadami prvostupňového rozhodnutia, najmä s jeho nedostatočným odôvodnením.

III.

Vyjadrenie žalovaného

10. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe žalobcu odkázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia. K dôvodom žaloby týkajúcim sa poukazu žalobcu na postup stavebného úradu v územnom konaní na predmetnú stavbu, a to vo väzbe na potrebu vyjadrení, ktoré si mal stavebný úrad podľa žalobcu

zabezpečiť, žalovaný uviedol, že predmetom odvolacieho konania bolo preskúmanie rozhodnutia, ktorým stavebný úrad rozhodol o tom, že žalobca nie je účastníkom predmetného územného konania, a teda v tomto konaní nebol preskúmaný postup stavebného úradu v samotnom územnom konaní na predmetnú stavbu. Z uvedeného dôvodu považoval žalovaný tieto dôvody žaloby za neopodstatnené a irelevantné pre toto konanie, keďže predmetom odvolacieho konania nebolo preskúmanie postupu stavebného úradu pri umiestňovaní predmetnej stavby v územnom konaní. Ďalej žalovaný uviedol, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané na základe podkladov, ktoré sa nachádzali v predloženej spisovom materiáli. Taktiež poukázal na žalobcom zmätočné označenie napadnutého správneho aktu, keďže žalobca v žalobe uviedol, že ide o opatrenie, čo však nezodpovedá skutočnosti, pretože v odvolacom konaní bolo žalovaným vydané rozhodnutie, ktoré má náležitosti podľa § 47 Správneho poriadku, a preto žalovaný s týmito tvrdeniami žalobcu nesúhlasil. S poukazom na znenie § 3 ods. 2 a 4, § 14 ods. 1 a 2, § 18 ods. 1 až 3, § 33 ods. 2 Správneho poriadku a § 34 ods. 1 a 2, § 139 ods. 1 písm. c) a § 140 stavebného zákona žalovaný konštatoval, že postupoval pri vybavovaní odvolania žalobcu proti prvostupňovému rozhodnutiu stavebného úradu v súlade so zákonom a napadnuté rozhodnutie vydal na základe správnej právnej úvahy, ktorá zodpovedala podkladom nachádzajúcim sa v predloženej spisovom materiáli. Žalovaný zastával názor, že postupoval správne a na základe dostatočne zisteného skutkového stavu veci a správneho právneho posúdenia, a preto mal za to, že tvrdenia žalobcu, resp. dôvody žaloby, nezodpovedajú skutočnosti. Na základe uvedeného navrhol, aby správny súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

IV.

Replika a ďalšie vyjadrenia účastníkov konania

11. Žalobca svoje právo podať repliku k vyjadreniu žalovaného nevyužil.

12. Ďalší účastník konania sa k správnej žalobe žalobcu a ani k vyjadreniu žalovaného nevyjadril.

V.

Konanie na správnom súde

13. Zákonom č. 151/2022 Z. z. o zriadení správnych súdov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 151/2022 Z. z.“) bol, okrem iného, zriadený aj Správny súd v Bratislave, ktorý začal svoju činnosť dňa 01.06.2023. Podľa § 3 písm. b) zákona č. 151/2022 Z. z. ak § 4 ods. 1 neustanovuje inak, výkon súdnictva prechádza od 1. júna 2023 z krajských súdov na správne súdy vo všetkých veciach, v ktorých je od 01.06.2023 daná právomoc správnych súdov, a to z Krajského súdu v Bratislave, Krajského súdu v Nitre a Krajského súdu v Trnave na Správny súd v Bratislave. Z daného dôvodu predmetná právna vec, pôvodne vedená na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 6S/242/2020, je na základe uvedenej zmeny právnej úpravy vedená na Správnom súde v Bratislave pod sp. zn. BA-6S/242/2020.

14. Správny súd v Bratislave preskúmal správnu žalobu, žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a prvostupňové rozhodnutie stavebného úradu, vrátane postupu v administratívnom konaní predchádzajúcemu ich vydaniu v rozsahu žalobných bodov tak, ako vyplývali z obsahu žaloby, a dospel k záveru, že žaloba žalobcu je nedôvodná, a preto ju podľa § 190 SSP zamietol.

15. Správny v Bratislave (ďalej aj „správny súd“), ako súd vecne a miestne príslušný na konanie vo veci podľa § 10, § 13 ods. 1 SSP, rozhodol o žalobe na nariadenom pojednávaní dňa 12.12.2025, pretože bola splnená podmienka uvedená v § 107 ods. 1 písm. a) SSP a za splnenia podmienok uvedených v § 108 ods. 1 a 2 SSP. Rozsudok vo veci bol verejne vyhlásený postupom podľa § 137 ods. 3 SSP.

VI.

Relevantná právna úprava

16. Podľa § 2 ods. 1 SSP v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

17. Podľa § 2 ods. 2 SSP každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súd

18. Podľa § 177 ods. 1 SSP správnu žalobou sa žalobca môže domáhať ochrany svojich subjektívnych práv proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy.

19. Podľa § 177 ods. 2 SSP ochrany iných ako subjektívnych práv sa môže domáhať len prokurátor alebo subjekt výslovne na to oprávnený zákonom.

20. Podľa § 178 ods. 1 SSP žalobcom je fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá o sebe tvrdí, že ako účastník administratívneho konania bola rozhodnutím orgánu verejnej správy alebo opatrením orgánu verejnej správy ukrátená na svojich právach alebo právom chránených záujmoch.

21. Podľa § 178 ods. 3 SSP zainteresovaná verejnosť je oprávnená podať správnu žalobu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy alebo opatreniu orgánu verejnej správy, ak tvrdí, že tým bol porušený verejný záujem v oblasti životného prostredia.

22. Podľa § 34 ods. 1 stavebného zákona v znení účinnom od 25.04.2020 do 30.04.2021 účastníkom územného konania je navrhovateľ, obec, ak nie je stavebným úradom príslušným na územné konanie a ten, komu toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu (podľa pozn. 1g/ § 24 až 27 zákona EIA, pozn. správneho súdu).

23. Podľa § 34 ods. 2 stavebného zákona v znení účinnom od 25.04.2020 do 30.04.2021 v územnom konaní o umiestnení stavby, o využívaní územia, o stavebnej uzávere a o ochrannom pásme sú účastníkmi konania aj právnické osoby a fyzické osoby, ktorých vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám, ako aj k susedným pozemkom a stavbám vrátane bytov môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté.

24. Podľa § 140 stavebného zákona v znení účinnom od 25.04.2020 do 30.04.2021 ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.

25. Podľa § 140c ods. 8 stavebného zákona v znení účinnom od 25.04.2020 do 30.04.2021 proti územnému rozhodnutiu o umiestnení stavby, územnému rozhodnutiu o využití územia, stavebnému povoleniu a kolaudačnému rozhodnutiu, ktorému predchádzalo konanie podľa osobitného predpisu, má právo podať odvolanie aj ten, kto nebol účastníkom konania, ale len v rozsahu, v akom sa namieta nesúlad povolenia s obsahom rozhodnutia podľa osobitného predpisu.

26. Podľa § 140c ods. 10 stavebného zákona v znení účinnom od 25.04.2020 do 30.04.2021 podaním odvolania podľa odseku 8 sa ten, kto ho podal, stáva účastníkom konania.

27. Podľa § 14 ods. 1 Správneho poriadku účastníkom konania je ten, o koho právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach sa má konať alebo koho práva, právom chránené záujmy alebo povinnosti môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté; účastníkom konania je aj ten, kto tvrdí, že môže byť rozhodnutím vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý, a to až do času, kým sa preukáže opak.

28. Podľa § 14 ods. 2 Správneho poriadku účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva.

29. Podľa § 46 Správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

30. Podľa § 47 ods. 1 Správneho poriadku rozhodnutie musí obsahovať výrok, odôvodnenie a poučenie o odvolaní (rozklade). Odôvodnenie nie je potrebné, ak sa všetkým účastníkom konania vyhovuje v plnom rozsahu.

31. Podľa § 47 ods. 2 Správneho poriadku výrok obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého sa rozhodlo, prípadne aj rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť na plnenie, správny orgán určí pre ňu lehotu; lehota nesmie byť kratšia, než ustanovuje osobitný zákon.

32. Podľa § 47 ods. 3 Správneho poriadku v odôvodnení rozhodnutia správny orgán uvedie, ktoré skutočnosti boli podkladom na rozhodnutie, akými úvahami bol vedený pri hodnotení dôkazov, ako použil správnu úvahu pri použití právnych predpisov, na základe ktorých rozhodoval, a ako sa vyrovnal s návrhmi a námietkami účastníkov konania a s ich vyjadreniami k podkladom rozhodnutia.

33. Podľa § 47 ods. 4 Správneho poriadku poučenie o odvolaní (rozklade) obsahuje údaj, či je rozhodnutie konečné alebo či sa možno proti nemu odvolať (podať rozklad), v akej lehote, na ktorý orgán a kde možno odvolanie podať. Poučenie obsahuje aj údaj, či rozhodnutie možno preskúmať súdom.

34. Podľa § 47 ods. 5 Správneho poriadku v písomnom vyhotovení rozhodnutia sa uvedie aj orgán, ktorý rozhodnutie vydal, dátum vydania rozhodnutia, meno a priezvisko fyzickej osoby a názov právnickej osoby. Rozhodnutie musí mať úradnú pečiatku a podpis s uvedením mena, priezviska a funkcie oprávnenej osoby. Ak sa rozhodnutie vyhotovuje v elektronickej podobe podľa osobitného predpisu o elektronickej podobe výkonu verejnej moci, neobsahuje úradnú pečiatku a podpis, ale je správnym orgánom autorizované podľa osobitného predpisu o elektronickej podobe výkonu verejnej moci. Osobitné právne predpisy môžu ustanoviť ďalšie náležitosti rozhodnutia.

35. Podľa § 24 ods. 2 zákona EIA v znení účinnom v čase vydania žalobou napadnutých rozhodnutí dotknutá verejnosť má postavenie účastníka v konaniach uvedených v tretej časti a následne postavenie účastníka v povoľovacom konaní k navrhovanej činnosti alebo jej zmene, ak uplatní postup podľa odseku 3 alebo odseku 4, ak jej účasť v konaní už nevyplýva z osobitného predpisu (podľa pozn. 24 § 14 Správneho poriadku, pozn. správneho súdu). Právo dotknutej verejnosti na priaznivé životné prostredie, ktorá prejavila záujem na navrhovanej činnosti alebo jej zmene postupom podľa odseku 3 alebo odseku 4, môže byť povolením navrhovanej činnosti alebo jej zmeny alebo následnou realizáciou navrhovanej činnosti alebo jej zmeny priamo dotknuté.

36. Podľa § 24 ods. 3 zákona EIA v znení účinnom v čase vydania žalobou napadnutých rozhodnutí verejnosť prejaví záujem na navrhovanej činnosti alebo jej zmene a na konaní o jej povolení podaním a) odôvodneného písomného stanoviska k zámeru podľa § 23 ods. 4, b) odôvodnených pripomienok k rozsahu hodnotenia navrhovanej činnosti alebo jej zmeny podľa § 30 ods. 8, c) odôvodneného písomného stanoviska k správe o hodnotení činnosti podľa § 35 ods. 2, d) odôvodneného písomného stanoviska k oznámeniu o zmene podľa § 29 ods. 9.

37. Podľa § 24 ods. 4 zákona EIA v znení účinnom v čase vydania žalobou napadnutých rozhodnutí verejnosť má právo podať odvolanie proti rozhodnutiu o tom, či sa navrhovaná činnosť alebo jej zmena má posudzovať podľa tohto zákona (ďalej len „rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní“), alebo proti záverečnému stanovisku aj vtedy, ak nebola účastníkom zisťovacieho konania alebo konania o vydaní záverečného stanoviska alebo jeho zmeny. Za deň doručenia rozhodnutia sa pri podaní takého odvolania považuje pätnásty deň zverejnenia rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní podľa § 29 ods. 15 alebo záverečného stanoviska príslušným orgánom podľa § 37 ods. 6. Verejnosť podaním odvolania zároveň prejaví záujem na navrhovanej činnosti a na konaní o jej povolení.

VII.

Posúdenie veci správnym súdom

38. Predmetom konania pred správnym súdom bol súdny prieskum zákonnosti napadnutého rozhodnutia žalovaného, ktorým ako odvolací správny orgán zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil procesné rozhodnutie stavebného úradu, ktorým žalobcovi nebolo priznané postavenie účastníka konania vo veci územného konania navrhovateľa South City E, s. r. o. o umiestnení stavby „A. B. C., D.“.

39. Primárne považuje správny súd za potrebné uviesť, vychádzajúc zo správnej žaloby a žalobných bodov v nej uplatnených, že obsah rozhodnutia správneho súdu vo veci samej do značnej miery

predurčuje kvalita správnej žaloby. Na jednej strane strohá a všeobecná žalobná argumentácia vedie k vybaveniu správnej žaloby iba v zodpovedajúcej - nízkej - miere detailov. Na druhej strane rozsahovo excesívna správna žaloba, ktorá je však obsahovo nesúrodá, nekonkrétna a nepretínajúca sa s dôvodmi, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie, má za následok, že sa správny súd pri jej vysporiadaní obmedzí len na podstatu veci. Súčasne pritom platí, že čím je žalobný bod všeobecnejší, tým všeobecnejšie k nemu správny súd pristúpi a posúdi ho.

40. Žalobca v správnej žalobe uviedol množstvo s vecou priamo nesúvisiacich tvrdení a nesúhlas s právnym posúdením veci správnymi orgánmi vyjadril na hranici preskúmateľnosti. Pochopiteľne, je na žalobcov, akým spôsobom vedie polemiku so závermi správnych orgánov, avšak značná časť správnej žaloby žalobcu bola formulovaná vo všeobecnej rovine a spočívala najmä v popisnom uvedení postavenia, pôsobenia a cieľov žalobcu ako občianskeho združenia pôsobiaceho vo sfére ochrany verejného záujmu v oblasti životného prostredia a práva na prístup k spravodlivosti, resp. práva účasti v administratívnom a súdnom konaní týkajúcich sa vecí ochrany životného prostredia vo všeobecnosti. Len vo veľmi obmedzenej miere a nedostatočne vecne smerovala správna žaloba voči rozhodnutiu žalovaného a prvostupňovému rozhodnutiu stavebného úradu. Ako s vecou nesúvisiacu žalobnú argumentáciu správny súd pritom vyhodnocuje námiety žalobcu týkajúce sa porušenia povinnosti správnych orgánov postupovať podľa § 16a vodného zákona a zabezpečiť si posúdenie vplyvov na vody, ktoré v konaní o posudzovaní priznania postavenia účastníka konania vo veci územného konania nemajú právnu relevanciu.

41. Skutkové tvrdenia obsiahnuté v správnej žalobe nemôžu byť iba typovou charakteristikou „obvyklých“ nezákonností, ale musia predstavovať jasne individualizovaný, od iných konkrétnych dejov či okolností jednoznačne odlišiteľný popis. Ohľadom právnej argumentácie sa žalobca nemôže uspokojiť len so všeobecným odkazom na určité ustanovenia zákona bez súvislosti so skutkovými námietskami. Žalobca musí uviesť, aké aspekty dejov či okolností uvedené v rámci skutkových tvrdení považuje za základ ním tvrdenej nezákonnosti (obdobne rozsudok Najvyššieho správneho súdu ČR sp. zn. 2 Azs 92/2005). V tejto súvislosti správny súd zdôrazňuje, že nie je jeho úlohou vyhľadávať za žalobcu konkrétne dôvody nezákonnosti napadnutého rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré podľa § 182 ods. 1 písm. e) SSP majú tvoriť obsah žaloby a určovať rozsah preskúmania zákonnosti rozhodnutia správnym súdom, ktorým je podľa § 134 ods. 1 SSP viazaný. Je úlohou žalobcu, aby dôvodil vecne a zrozumiteľne, a uplatnil dostatočne individualizované žalobné body.

42. V kontexte súdnej veci je pritom potrebné si uvedomiť, že predmetom správneho súdneho konania v danom prípade nie je prieskum rozhodnutia vydaného v konaní o odvolaní proti územnému rozhodnutiu o umiestnení stavby, ale súdny prieskum rozhodnutia vydaného v konaní o odvolaní proti procesnému rozhodnutiu stavebného úradu o nepriznaní postavenia účastníka konania žalobcovi vo veci územného konania. Z tohto dôvodu ako nedôvodné vyhodnocuje správny súd námiety žalobcu týkajúce sa namietaného postupu stavebného úradu v územnom konaní na predmetnú stavbu. Tieto žalobné námiety sú neopodstatnené a právne irelevantné pre toto súdne konanie, keďže predmetom odvolacieho konania nebolo preskúmanie postupu stavebného úradu pri umiestňovaní stavby v územnom konaní. V tomto bode sa správny súd súčasne stotožňuje s tvrdením žalovaného, že výsledkom odvolacieho konania proti prvostupňovému procesnému rozhodnutiu stavebného úradu nebolo opatrenie, ako zmätočne a nedôvodne uvádza žalobca v správnej žalobe, ale napadnuté rozhodnutie žalovaného.

43. Rozhodnutie orgánu verejnej správy o tom, či fyzická alebo právnická osoba je alebo nie je účastníkom správneho konania je nepochybne spôsobilé zasiahnuť do práv, právom chránených záujmov a povinností dotknutého subjektu, a teda je spôsobilým predmetom súdneho prieskumu v správnom súdnictve. Povinnosťou správneho súdu tak bolo vec meritórne prejednať a zaujať právne stanovisko k predmetu konania, teda či postup orgánov verejnej správy, keď nepriznali žalobcovi postavenie účastníka konania v predmetnom územnom konaní, (ne)bol v súlade so zákonom, a to bez ohľadu na skutočnosť, či bolo alebo nebolo skončené konanie, v ktorom sa žalobca domáhal postavenia účastníka konania (obdobne uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 10Sžk/38/2019 zo dňa 27.10.2020, 3Sžk/52/2019 zo dňa 15.10.2020, 6Sžk/5/2020 zo dňa 24.03.2020 a 1Sžk/17/2019 zo dňa 08.12.2020).

44. Správny súd konštatuje, že na územné konanie sa aplikuje Správny poriadok ako všeobecný predpis o správnom konaní. Keďže pojem účastníka konania definuje nielen Správny poriadok (§ 14),

ale i stavebný zákon (§ 34), je potrebné pre určenie právnej normy, ktorá sa má v konkrétnom prípade použiť, aplikovať interpretačné pravidlo o vzťahu všeobecných a osobitných právnych noriem, podľa ktorého špeciálny zákon ruší zákon generálny (*lex specialis derogat legi generali*). Aplikujúc uvedené derogačné pravidlo na súdnu vec správny súd uvádza, že správne orgány postupovali správne, keď na posúdenie účasti žalobcu v územnom konaní postupovali podľa § 34 ods. 1 a 2 stavebného zákona, ktorý je v územnom konaní zákonom špeciálnym vo vzťahu k Správneho poriadku. Odhliadnuc od vyššie uvedeného interpretačného pravidla, otázka určenia a aplikácie právnej normy v danom prípade je zodpovedaná i v § 140 stavebného zákona, podľa ktorého „ak nie je výslovne ustanovené inak, vzťahujú sa na konanie podľa tohto zákona všeobecné predpisy o správnom konaní.“ Z § 140 stavebného zákona je tak bezrozporne zrejmé, že na konanie podľa stavebného zákona sa použije Správny poriadok len vtedy, ak sám stavebný zákon ako osobitný predpis výslovne neustanovuje inak, tzn. neupravuje niektorú (skutkovú či právnu) otázku inak. V aplikačnom procese tak má osobitný právny predpis prednosť pred všeobecnou právnou úpravou obsiahnutou v § 14 Správneho poriadku, ktorý síce vymedzuje, kto je účastníkom správneho konania, ale odpoveď, na koho sa táto definícia vzťahuje, dáva osobitný právny predpis hmotného práva. Postavenie účastníka konania prislúcha iba tomu subjektu, ktorému je takéto postavenie v zákone výslovne priznané. Stavebný zákon definuje účastníkov územného konania v § 34 ods. 1 a 2, čím upravuje okruh účastníkov územného konania tzv. pozitívnou enumeráciou (t. j. uvedeným konkrétnych subjektov, ktorým takéto postavenie priznáva). Pokiaľ správne orgány posudzovali okruh účastníkov predmetného územného konania podľa § 34 ods. 1 a 2 stavebného zákona, ich postup bol správny a zákonný. S poukazom na uznesenie Ústavného súdu SR III. ÚS 752/2017 zo dňa 12.12.2017 správny súd konštatuje, že na posúdenie účasti v územnom konaní sa § 14 Správneho poriadku neaplikuje - je potrebné postupovať podľa § 34 ods. 1 a 2 stavebného zákona, ktorý predstavuje špeciálnu právnú úpravu vo vzťahu k všeobecnému predpisu o správnom konaní (§ 14 Správneho poriadku). K obdobnému záveru dospel i Najvyšší správny súd SR v rozsudku sp. zn. 8Svk/11/2023 zo dňa 25.09.2024 pri riešení účasti v stavebnom konaní, v ktorom poukázal aj na ďalšie rozhodnutia kasačného súdu sp. zn. 7Svk/7/2023, 5Svk/47/2022 a 3Svk/35/2022.

45. Správny súd v zhode s názorom správnych orgánov dospel k presvedčeniu, že žalobca nemôže byť účastníkom predmetného územného konania podľa § 34 ods. 1 a 2 stavebného zákona, pretože u neho neboli naplnené podmienky účasti vyžadované týmito ustanoveniami.

46. Pokiaľ ide o účasť podľa § 34 ods. 1 stavebného zákona, účastníkom územného konania je navrhovateľ, obec, ak nie je stavebným úradom príslušným na územné konanie a ten, komu toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu, ktorým je (podľa pozn. 1g/) § 24 až § 27 zákona EIA. V prejednávanej veci ide o územné konanie, ktorému predchádzalo konanie podľa zákona EIA, tzn. predmetná stavba bola predmetom posudzovania vplyvov na životné prostredie. Z rozhodnutia č. 159/2018-1.7/DJ-R zo dňa 01.02.2018 vydaného Ministerstvom životného prostredia SR (ďalej len „MŽP SR“) v zisťovacom konaní vyplýva, že navrhovaná činnosť „A. B. C., D. – F.“ sa nebude posudzovať podľa zákona EIA. Rozhodnutie zo zisťovacieho konania obsahuje i vyjadrenia a stanoviská dotknutých orgánov (vrátane orgánov zabezpečujúcich splnenie verejných záujmov v oblasti životného prostredia), pričom MŽP SR po zhodnotení celkovej úrovne ochrany životného prostredia usúdilo, že nie sú ohrozené ani neprimerane obmedzené alebo ohrozené práva a oprávnené záujmy účastníkov konania a sú splnené podmienky podľa zákona a predpisov upravujúcich konania, ktoré boli súčasťou oznámenia o zmene navrhovanej činnosti. Žalobca v konaní o posudzovaní vplyvov na životné prostredie nebol účastníkom konania a ani zúčastnenou osobou, svojej účasti v zisťovacom konaní sa nedomáhal. Správny súd má za to, že žalobca neprejavil záujem na navrhovanej činnosti, keďže postup podľa § 24 ods. 3 zákona EIA, neuplatnil a nepostupoval ani podľa § 24 ods. 4 zákona EIA. Hoci mal možnosť podať písomné stanovisko, uplatniť svoje pripomienky, prípadne podať odvolanie proti rozhodnutiu vydanému v zisťovacom konaní, nevyužil ju, a tým nevyužil možnosť stať sa účastníkom konania v zisťovacom konaní. Navyše žalobca v správnej žalobe opak ani netvrdil, a nijakým spôsobom ani neosvedčil, že bol, resp. mal byť účastníkom zisťovacieho konania. Aj vstup do administratívnych konaní má svoje právom regulované pravidlá, ktoré musí každý rešpektovať. Ak žalobca neprejavil záujem realizovaním predpokladaných úkonov podľa zákona EIA, a teda nebol aktívny v konaní EIA, nedochádza k naplneniu predpokladu ustanoveného v § 34 ods. 1 stavebného zákona. Nemá zákonný nárok mať status účastníka územného konania vo fáze jeho prvostupňového konania. Uvedené platí v zmysle zásady „práva patria bdelym“. Keďže žalobca nebol účastníkom konania o posudzovaní vplyvov navrhovanej činnosti podľa zákona EIA, ktoré skončilo vydaním rozhodnutia v zisťovacom konaní, môže ešte žalobca do územného konania na životné prostredie vstúpiť až prostredníctvom

podania riadneho opravného prostriedku proti rozhodnutiu o umiestnení stavby, avšak v súlade s § 140c ods. 8 stavebného zákona namietajúc už len nesúlad rozhodnutia z územného konania (povolenia) s výsledkom posudzovania vplyvov obsiahnutom v rozhodnutí vydanom v zisťovacom konaní, ktoré je pre ďalšie povoloňacie konanie podľa osobitných predpisov na účely realizácie navrhovanej činnosti alebo jej zmeny záväzné, keďže predmetné ustanovenie umožňuje len v takomto prípade zapojenie sa do územného konania verejnosti, ktorá nebola účastníkom konania EIA. Zainteresovaná verejnosť v oblasti ochrany životného prostredia má významné procesné práva v administratívnych konaniach majúcich vplyv na životné prostredie. Tieto však majú byť realizované v súlade s vnútroštátnou legislatívou, ktorá precízne určuje podmienky účasti zainteresovanej verejnosti v administratívnych konaniach v oblasti životného prostredia. V prípade rozhodovania v územnom konaní stavebný zákon na účely tohto konania výslovne ako lex specialis k všeobecnej úprave účasti v správnom konaní podľa § 14 ods. 1 a 2 Správneho poriadku explicitne priznáva postavenie účastníka územného konania aj tomu, komu toto postavenie vyplýva z osobitného predpisu (§ 24 až § 27 zákona EIA), teda aj zainteresovanej verejnosti, ktorej vzniklo postavenie účastníka konania podľa § 24 ods. 2 zákona EIA (prejavením záujmu spôsobom v zákone predpokladaným), ak ale to tak nie je, účastníkom povoloňacieho konania (v danom prípade územného konania), nie je. Na základe vyššie uvedeného má správny súd za to, žalobca nespĺňa podmienku pre priznanie postavenia účastníka konania podľa § 34 ods. 1 stavebného zákona.

47. Pokiaľ ide o účastníctvo podľa § 34 ods. 2 stavebného zákona, to vo všeobecnosti svedčí tomu, koho vlastnícke alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám, ako aj k susedným pozemkom a stavbám vrátane bytov môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté. Podľa názoru správneho súdu žalobca uvedené nevymedzil, dokonca ani netvrdil a nijako nepreukázal, prečo mal byť účastníkom podľa tohto ustanovenia zákona. Z obsahu súdneho a administratívneho spisu nevyplýva, že žalobca je, resp. by mal byť vlastníkom nehnuteľnosti v lokalite, v ktorej sa navrhuje umiestnenie stavby, alebo vlastníkom susedného pozemku alebo stavby, ale len ten, koho vlastnícke, užívacie práva alebo iné práva k pozemkom alebo stavbám môžu byť rozhodnutím priamo dotknuté umiestňovanou stavbou. Pojem „priamo dotknuté“ pritom vyjadruje stav značnej a bezprostrednej intenzity porušenia a individualizácie subjektu, ktorý je porušením dotknutý. Tento stav musí byť v konaní účastníkmi konania preukázaný (rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Sžp/1/2010 zo dňa 29.03.2011). Žalobca v podanej žalobe dostatočne nekonkretizoval, akým spôsobom navrhované činnosti zasahujú do jeho práv a oprávnených záujmov, a ako bol vydaním rozhodnutia ukrátený na svojich právach a oprávnených záujmoch. Samotné tvrdenie o dotyku do právnej sféry, resp. na právach nepostačuje. Na základe vyššie uvedeného má správny súd za to, žalobca nespĺňa podmienku pre priznanie postavenia účastníka konania ani podľa § 34 ods. 2 stavebného zákona.

48. Podľa názoru správneho súdu neobstojí námietka žalobcu, ktorou sa dovoľával statusu účastníka územného konania s poukazom na § 24 ods. 2 zákona EIA, ktoré odkazuje na použitie § 14 Správneho poriadku, a teda do úvahy pripadá jeho ods. 1 a 2. Pokiaľ žalobca odvodzuje svoje postavenie účastníka predmetného územného konania zo všeobecného pravidla vyjadreného v § 14 ods. 2 Správneho poriadku, správny súd uvádza, že priradovacia spojka „aj“ v právnej vete „účastníkom konania je aj ten, komu osobitný zákon také postavenie priznáva“ sa vzťahuje na zdôraznenie ďalšej možnosti určenia podmienok vzniku postavenia účastníka konania, ako sú kritéria uvedené v § 14 ods. 1 Správneho poriadku. Neindikuje však bezbrehé rozšírenie okruhu účastníkov administratívnych konaní, ale výslovne stanovuje ich rozšírenie pre ten-ktorý typ administratívneho konania podľa podmienok upravených v osobitných zákonoch. V tomto prípade boli konajúce orgány verejnej správy pri posudzovaní účasti žalobcu v územnom konaní o umiestnení stavby povinné vyhodnotiť splnenie osobitných podmienok, vyplývajúcich z § 34 ods. 1 stavebného zákona v nadväznosti na podmienky účasti v povoloňacom konaní odvodeného od (ne)účasti žalobcu získanej v konaní podľa osobitného zákona, v danom prípade podľa zákona EIA. V tomto ohľade sú orgány verejnej správy viazané zásadou legality (čl. 2 ods. 2 Ústavy SR) a pri vyhodnotení zákonných podmienok potrebných pre priznanie postavenia účastníka konania boli viazané osobitnou právnou úpravou podľa stavebného zákona a zákona EIA.

49. K tvrdenému porušeniu aplikačnej prednosti Aarhuského dohovoru pred stavebným zákonom správny súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. III. ÚS 666/2016 zo dňa 11.10.2016. Aarhuský dohovor predstavuje medzinárodnú zmluvu o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia. Cieľom jednotlivých článkov Aarhuského dohovoru je zabezpečiť účasť verejnosti na rozhodovacích procesoch.

Zo žiadneho z jeho ustanovení však nevyplýva, že by túto účasť bolo možné dosiahnuť len tým, že sa všetkej zainteresovanej/dotknutej verejnosti založí účastníctvo podľa vnútroštátneho práva pre všetky konania. Najvyšší správny súd SR v rozhodnutí sp. zn. 7Svk/7/2021 zo dňa 30.06.2023 uviedol: „So žalobcami síce možno súhlasiť, že základné právo na priaznivé životné prostredie zaručené v čl. 44 ods. 1 ústavy patrí „každému“, no podľa čl. 51 ods. 1 ústavy sa tohto práva možno domáhať len v medziach zákonov, ktoré ho vykonávajú. Je tak vecou zákonodarcu, aby v konkrétnom prípade ustanovil procesné možnosti a formy, v akých môžu jednotlivci toto ústavné právo realizovať (tak už cit. uznesenie sp. zn. III. ÚS 201/07, ale v tomto zmysle aj uznesenie sp. zn. III. ÚS 505/2015). Z cit. čl. 44 ods. 1 ústavy okrem toho vyplýva pozitívny záväzok štátu chrániť životné prostredie, ktorý sa prejavuje napr. priznaním procesných práv združeniam a subjektom chrániacim životné prostredie v prospech verejného záujmu (porovnaj uznesenie sp. zn. II. ÚS 107/2019). Priamo z čl. 44 odsek ods. 1 ústavy však nemožno vyvodiť, že by vždy a za každých okolností zakladal postavenie účastníka v zmysle Správneho poriadku každému, kto tvrdí, že životné prostredie môže byť dotknuté určitou činnosťou, v každom konaní, ktorého dôsledkom by mohlo byť povolenie alebo schválenie činnosti, ktoré majú alebo môžu mať negatívny vplyv na životné prostredie.“ Najvyšší správny súd SR posudzoval možnosť účastníctva v prípade, kde aplikácia Správneho poriadku nie je vylúčená, na rozdiel od tu posudzovanej veci. Uvedenú argumentáciu správny súd uvádza na podporu záveru, že žalobcoví neprináleží postavenie účastníka konania v územnom konaní s poukazom na čl. 44 ods. 1 Ústavy SR, aj vtedy ak by bolo akceptované jeho stanovisko o možnej aplikácii § 14 ods. 1 Správneho poriadku, čo však správny súd vzhľadom na vyššie uvedené neuznáva. Právna úprava účastníctva v územnom konaní podľa stavebného zákona je realizovanie odkazovacej právnej úpravy, a to čl. 44 ods. 6 Ústavy SR, ako aj čl. 51 ods. 1 Ústavy SR, podľa ktorých podrobnosti o právach a povinnostiach podľa odseku 1 čl. 44 ustanoví zákon a domáhať sa práv uvedených v čl. 44 Ústavy SR sa možno len v medziach zákonov, ktoré tieto ustanovenia vykonávajú. Ustanovenia § 34 ods. 1 a § 140c ods. 8 stavebného zákona v spojení so zákonom EIA upravujú konkrétne, za akých predpokladov a postupov sa verejnosť môže do územného konania prihlásiť a kedy sa stane účastníkom konania. Z Aarhuského dohovoru vyplýva, že úlohou štátov je vytvoriť priestor na to, aby sa verejnosť mohla zúčastniť na konaniach, v ktorých môžu byť dotknuté jej práva a záujmy týkajúce sa životného prostredia, čo je podľa správneho súdu naplnené.

50. K námietke žalobcu, že sa správne orgány nijakým spôsobom nevysporiadali s jeho argumentami, správny súd uvádza, že je nedôvodná. Z obsahu administratívneho spisu je zrejmé, že žalobca vstúpil do prebiehajúceho územného konania podaním zo dňa 20.07.2020, ktorým si uplatnil práva ako dotknutá verejnosť. Keďže stavebný úrad mal s odkazom na § 34 stavebného zákona za to, že žalobca nie je účastníkom prebiehajúceho územného konania, listom č. 6610/2020/10 UKSP/Mu2 zo dňa 22.07.2020 oznámil žalobcovi začatie konania o jeho vylúčení z predmetného územného konania, v ktorom žalobcovi stanovil lehotu na uplatnenie námietok a pripomienok, a poučil ho o možnosti vyjadriť sa k podkladom, prípadne navrhnúť ich doplnenie. Oznámenie o začatí konania bolo žalobcovi doručené dňa 24.07.2020. Žalobca na toto oznámenie nijakým spôsobom nereagoval. Možno preto konštatovať, že žalobca bol nečinný, keďže neuplatnil žiadne námietky ani pripomienky. Následne stavebný úrad vydal prvostupňové rozhodnutie, proti ktorému podal žalobca odvolanie, v ktorom vo vzťahu k spornému účastníctvu v predmetnom územnom konaní len stroho uviedol, že je nositeľom zákonného práva kontrolovať verejné záujmy životného prostredia s poukazom na § 14 Správneho poriadku v súbehu s § 178 ods. 3 SSP. Správny súd zastáva názor, že žalovaný sa v dôvodoch napadnutého rozhodnutia zaoberal otázkou účastníctva žalobcu v územnom konaní vyčerpávajúcim spôsobom, pričom aplikoval správnu právu a záver, že žalobcovi postavenie účastníka konania v predmetnom územnom konaní nepatrí, riadne a náležite zdôvodnil. Okrajom správny súd poznamenáva, že pokiaľ mal žalobca za to, že došlo k porušeniu § 47 ods. 3 a § 3 ods. 4 Správneho poriadku v administratívnom konaní, mal to v správnej žalobe kvalifikovane namietať a presne vymedziť.

51. Z obsahu správnej žaloby vyplýva, že žalobca odvodzoval svoje postavenie účastníka v územnom konaní o umiestnení stavby predovšetkým od práva zainteresovanej verejnosti na prístup k informáciám o životnom prostredí, od práva na účasť na rozhodovacom procese a pri požadovaní prístupu k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (k čomu sa správny súd podrobne vyjadril v predchádzajúcich odsekoch tohto rozsudku). V správnej žalobe žalobca namietať i porušenie jeho hmotnoprávných práv a sčasti sa štylizoval i do pozície žalobcu podľa § 178 ods. 1 SSP. Pre úspech v správnom súdnom konaní však bolo povinnosťou žalobcu spochybníť zákonnosť preskúmaných rozhodnutí správnych orgánov tak, že žalobca by presne vymedzil, prečo mal byť účastníkom predmetného územného konania a z čoho toto postavenie vyvodzuje. Uvedené však žalobca neosvedčil.

V zhode s názorom žalovaného tak správny súd konštatuje, že u žalobcu neboli naplnené podmienky účasti v predmetnom územnom konaní vyžadované § 34 ods. 1 stavebného zákona, ktoré odkazuje na zákon EIA, ale ani § 34 ods. 2 stavebného zákona.

52. K namietanému nesprávnemu právnemu posúdeniu veci správny súd uvádza, že právna teória považuje za nesprávne právne posúdenie veci omyl pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak orgán aplikujúci právo nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho však interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Správny súd zastáva názor, že žalovaný, ani prvostupňový orgán verejnej správy sa nedopustili žiadneho omylu pri aplikácii práva, pričom riadne zistili skutkový stav veci a dospeli k správnym právnym záverom. Porušenie ustanovení o konaní v postupe správnych orgánov správny súd neidentifikoval. Rovnako tak nemožno priznať úspech ani námietke žalobcu týkajúcej sa nepreskúmateľnosti napadnutých rozhodnutí, ktoré podľa názoru správneho súdu napĺňajú požiadavky kladené na formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia podľa § 46 a § 47 Správneho poriadku.

53. Na základe vyššie uvedeného a s poukazom na citované zákonné ustanovenia správny súd dospel k záveru, že žaloba žalobcu nie je dôvodná, a preto ju rozsudkom podľa § 190 SSP zamietol, pričom nezistil také vady, na ktoré by musel prihliadať z úradnej povinnosti.

54. Záverom správny súd uvádza, že v čase podania správnej žaloby bol žalovaným orgánom verejnej správy Okresný úrad Bratislava. Správny súd konal od 01.04.2024 s Regionálnym úradom pre územné plánovanie a výstavbu Bratislava, na ktorý prešla pôsobnosť vykonávať štátnu správu v druhom stupni, ak v správnom konaní v prvom stupni koná obec ako stavebný úrad [§ 118 Stavebného zákona, § 4a písm. a) zákona č. 608/2003 Z. z. o štátnej správe pre územné plánovanie, stavebný poriadok a bývanie a o zmene a doplnení zákona č. 50/1976 Zb. o územnom plánovaní a stavebnom poriadku (stavebný zákon) v znení neskorších predpisov v znení neskorších predpisov; oba v znení zákona č. 46/2024 Z. z.].

55. O nároku na náhradu trov konania rozhodol správny súd podľa § 175 ods. 1 v spojení s § 168 SSP a v konaní úspešnému žalovanému aj napriek úspechu v súdnom konaní nárok na náhradu trov konania nepriznal, keďže mu žiadne trovy v konaní nevznikli. O trovách ďalšieho účastníka súdneho konania rozhodol správny súd tak, že mu nepriznal náhradu trov konania podľa § 169 SSP, pretože neboli splnené zákonné podmienky pre priznanie náhrady trov pre tohto účastníka konania. Správny súd ďalšiemu účastníkovi konania neuložil žiadnu povinnosť, v súvislosti s plnením ktorej by mu vznikli trovy konania. Za uloženie povinnosti nemožno považovať výzvu súdu zaslanú ďalšiemu účastníkovi konania, aby sa k vyjadreniu podanej žalobe a vyjadreniu žalovaného. Ďalší účastník konania bol v správnom súdnom konaní nečinný.

56. Toto rozhodnutie senát Správneho súdu v Bratislave prijal pomerom hlasov 3:0 (§ 139 ods. 4 SSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať kasačnú sťažnosť v lehote jedného mesiaca od jeho doručenia, na Správny súd v Bratislave. Zmeškanie lehoty na podanie kasačnej sťažnosti nemožno odpustiť (§ 443 ods. 5 SSP).

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

V kasačnej sťažnosti sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 57 SSP) uviesť označenie napadnutého rozhodnutia, údaj, kedy bolo napadnuté rozhodnutie doručené sťažovateľovi, opísanie rozhodujúcich skutočností, aby bolo zrejmé, v akom rozsahu a z akých dôvodov podľa § 440 SSP sa podáva (sťažnostné body) a návrh výroku rozhodnutia (sťažnostný návrh). Sťažnostné body možno meniť len do uplynutia lehoty na podanie kasačnej sťažnosti.

V konaní o kasačnej sťažnosti musí byť sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ v zmysle § 449 ods. 1 SSP zastúpený advokátom.

Kasačná sťažnosť a iné podania sťažovateľa alebo opomenutého sťažovateľa musia byť spísané advokátom. Povinné zastúpenie advokátom v kasačnom konaní sa nevyžaduje, ak a) má sťažovateľ alebo opomenutý sťažovateľ, jeho zamestnanec alebo člen, ktorý za neho na kasačnom súde koná alebo ho zastupuje, vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa; b) ide o konania o správnej žalobe podľa § 6 ods. 2 písm. c) a d); c) je žalovaným Centrum právnej pomoci.